

David Baldacci
Verlos ons van het kwaad

Band 1

2011
Uitgeverij XL
Leidschendam

1

De zesennegentigjarige man zat in zijn comfortabele fauteuil en genoot van een boek over Jozef Stalin. Geen enkele gewone uitgever had iets met het manuscript vol misvattingen te maken willen hebben, want de auteur liet zich van begin tot eind alleen maar lovend uit over de sadistische Sovjetdictator. Toch sprak de positieve visie op Stalin die uit dit in eigen beheer uitgegeven boek naar voren kwam de oude man bijzonder aan. Hij had het rechtstreeks van de schrijver gekocht, kort voordat die in een psychiatrische inrichting was opgenomen.

Er stonden geen sterren boven het grote landgoed van de oude man, want van de nabijgelegen oceaan kwam juist een onweersbui opzetten. Hoewel hij rijk was en in grote luxe leefde, had hij betrekkelijk weinig voor zichzelf nodig. Hij droeg een tientallen jaren oude, verbleekte trui en een overhemd waarvan de knoopjes waren dichtgemaakt tot op zijn vlezige hals, die een en al kwabben was. Zijn goedkope broek hing flodderig om zijn skeletachtige, onbruikbare benen. De regen trommelde inmiddels hypnotisch op het dak en hij kroop nog wat behaaglijker in zijn stoel weg, blij dat hij zich kon verdiepen in de geest en loopbaan van een krankzinnige, de moordenaar van tientallen miljoenen mensen die

de pech hadden gehad onder zijn wrede vuist te leven.

Nu en dan lachte de oude man om iets wat hij las, in elk geval om de beschrijvingen van gruwelen, en hij knikte instemmend bij passages waarin discipelen van Stalin tot in bijzonderheden uiteenzetten hoe alle burgerrechten de kop werden ingedrukt. In het monster van Moskou zag hij de leiderschapskwaliiteiten die een land nodig had om sterk te worden en de hele wereld te laten beven van angst. Hij schoof zijn bril met dikke glazen omlaag en keek op zijn horloge. Bijna elf uur. Het beveiligingssysteem ging precies om negen uur aan. Elke deur, elk raam werd professioneel in de gaten gehouden. Zijn fort was veilig.

Er klonk een donderslag, en tegelijkertijd flikkerden de lichten. Ze sputterden nog twee keer en waren toen uit. In de elektronikakamer op de begane grond waren de back-upbatterijen van het beveiligingssysteem verwijderd, zodat het systeem niet meer werkte zodra de stroom uitviel. Van het ene op het andere moment waren de deuren en ramen niet meer beveiligd. Tien seconden later sloegen de grote noodgeneratoren aan. De elektrische stroom kwam weer op gang en het beveiligingssysteem was weer volledig actief. Maar in die tien seconden was er een raam opengegaan. Een hand was vlug naar buiten gesto-

ken en had de digitale camera opgevangen die van beneden naar boven werd gegoooid. Een seconde voordat het beveiligingssysteem weer werkte, ging het raam dicht en op slot.

De oude man, die totaal niets vermoedde, wreef gedachteloos over zijn kale hoofd, waarvan de huid bespikkeld was met korstjes en vlekjes van de zon. Zijn gezicht was al jaren eerder onder invloed van de zwaartekracht vervallen tot een rommelig hoopje weefsel dat zijn ogen, neus en mond zozeer omlaag trok dat het leek of hij altijd kwaad keek. Wat er nog over was van zijn lichaam verkeerde in een soortgelijke staat van verval. Tegenwoordig had hij andere mensen nodig om zelfs de eenvoudigste dingen te doen. Maar hij was tenminste nog in leven, terwijl veel van zijn wapenbroeders, misschien wel allemaal, gestorven waren, en nog vaak door geweld ook. Dat maakte hem kwaad. De geschiedenis liet zien dat inferieure mensen altijd jaloers waren op degenen die tot grotere dingen in staat waren dan zijzelf. Ten slotte legde hij zijn boek neer. Op zijn leeftijd kon hij volstaan met drie of vier uur slaap, maar die had hij nu dan ook nodig. Hij liet zijn verzorgster komen door op de blauwe knop te drukken van het ronde apparaatje dat hij aan zijn hals had hangen. Dat had drie knoppen, een voor de verzorgster, een voor zijn arts en een voor de bewaking. Hij had vij-

anden en kwalen, maar de verzorgster had hij alleen voor zijn plezier.

De vrouw kwam binnen. Barbara had blond haar en droeg een strakke witte minirok en een tanktopje dat hem een royaal zicht op haar borsten bood toen ze zich bukte om hem in zijn rolstoel te helpen. Toen hij haar in dienst had genomen, was het een van zijn voorwaarden geweest dat ze kleding zou dragen die veel van haar lichaam liet zien. Oude, rijke, perverse mannen konden doen wat ze wilden. Hij drukte zijn gerimpelde gezicht tussen haar zachte borsten en liet het daar. Toen haar sterke armen hem op de brede zitting tilden, gleed zijn hand onder haar rok. Zijn vingers gleden over de achterkant van haar stevige dijen, tot ze haar billen aanraakten. Toen gaf hij een harde kneep in elke bil. Daarbij kreunde hij zacht van waardering. Barbara reageerde niet, want ze werd goed betaald om zijn handtastelijkheden te verdragen.

Ze duwde hem naar de lift, en daarmee gingen ze samen naar zijn slaapkamer. Ze hielp hem zich uit te kleden en keek daarbij zo min mogelijk naar zijn vervallen lichaam. Zelfs met al zijn rijkdom kon hij haar niet dwingen naar zijn naaktheid te kijken. Tientallen jaren geleden zou ze beslist naar hem hebben gekeken en ook veel meer voor hem hebben gedaan. Als ze in leven wilde blijven. Nu werd hij als een klein

kind in zijn pyjama geholpen. De volgende morgen zou hij worden gewassen en gevoerd, opnieuw als een baby in plaats van een man. De cirkel was rond. Van wieg tot wieg en dan naar het graf.

‘Kom bij me zitten, Barbara,’ beval hij. ‘Ik wil naar je kijken.’ Hij zei dat alles in het Duits. Dat was de andere reden waarom hij haar in dienst had genomen: ze sprak zijn moedertaal. Er waren er hier niet veel die dat konden.

Ze ging zitten, sloeg haar lange, gebruinde benen over elkaar en legde haar handen op haar schoot. Nu en dan glimlachte ze naar hem, omdat ze daarvoor betaald werd. Ze zou hem dankbaar moeten zijn, vond hij, want als ze niet in dit imposante huis werkte, waar ze weinig taken en veel vrije tijd had, zou ze zich in de straten van het nabijgelegen Buenos Aires moeten prostitueren voor een paar centen per dag.

Ten slotte maakte hij een vluchtig handgebaar. Ze stond meteen op en deed de deur achter zich dicht. Hij leunde in de kussens achterover. Waarschijnlijk zou ze naar haar kamer gaan, haar kleren uittrekken, onder de douche gaan staan en hard genoeg boenen om het vuil van zijn aanrakingen weg te krijgen. Hij grinnikte zacht om dat idee. Zelfs als verschrompelde oude man had hij nog enig effect op mensen.

Hij herinnerde zich levendig hoe hij in zijn glorie-

tijd een kamer binnen liep en de hakken van zijn kniehoge officierslaarzen op de betonnen vloer liet klakken. Alleen al dat geluid had golven van angst door het hele kamp gejaagd. Dát was nog eens macht geweest. Elke dag weer had hij het bevoorrechte gevoel gehad dat hij onoverwinnelijk was. Elk bevel van hem werd zonder aarzeling uitgevoerd. Zijn mannen zetten het ongedierte op een rij, en als die mensen daar dan met gebogen hoofd in hun smerige kleren in lange rijen stonden, keken ze toch nog naar de glans van zijn schitterende laarzen, de macht die van zijn uniform uitging. Hij speelde voor god en besliste wie zouden sterven en wie in leven zouden blijven. De levenden waren nauwelijks beter af, want hun beloning was een hel op aarde, zo pijnlijk, ellendig en vernederend als hij het maar kon maken. Hij verschoof naar links en drukte op een rechthoekig paneel in zijn hoofdplank. Het stuk hout zwaaide naar buiten en hij toetste met trillende hand de combinatie in van het kluisje dat was vrijgekomen. Hij stak zijn hand naar binnen, haalde de foto eruit, liet zich op zijn kussen zakken en keek naar de foto. Hij rekende uit dat die op de dag af achtenzestig jaar geleden was gemaakt. Zijn geest was nog helemaal helder, zelfs nu zijn lichaam hem in de steek had gelaten.

Op de foto was hij nog maar achter in de twintig ge-

weest, maar dankzij zijn capaciteiten droeg hij al grote verantwoordelijkheid. Hij was lang en slank, met lichtblond haar dat afstak tegen zijn gebruinde, hoekige gezicht. Wat zag hij er toch goed uit in zijn uniform, in groot tenue en met al zijn medailles, al moest hij toegeven dat hij sommige daarvan eigenlijk niet had verdiend. Hij had nooit gevechten meegemaakt, want hij had nooit veel persoonlijke moed kunnen opbrengen. De talentloze massa's mochten met wapens schieten en aan het front omkomen. Hij, met zijn hersenen, had een veiliger pad kunnen kiezen. Zijn ogen liepen vol tranen bij de aanblik van wat hij eens was geweest. En naast hem stond natuurlijk de man zelf. Die had een klein postuur, maar was in elk ander opzicht kolossaal geweest. Zijn beroemde zwarte snorretje zat voor altijd onbeweeglijk boven zijn expressieve mond.

Hij kuste zijn jongere ik op de foto en daarna de wang van zijn geweldige Führer, zoals hij elke avond deed. Hij legde de foto op zijn geheime bergplaats terug en dacht aan de jaren sinds hij Duitsland was ontvlucht, enkele weken voor de komst van de geallieerden en de val van Berlijn. Hij had van tevoren geregeld dat hij hierheen zou komen, misschien nog wel eerder dan zijn superieuren had hij voorzien hoe de oorlog zou aflopen. Daarna had hij zich tientallen jaren schuilgehouden, maar tegelijkertijd zijn intel-

ligentie en meedogenloosheid gebruikt om in zijn nieuwe land een groot imperium op te bouwen met de export van mineralen en timmerhout. Toch verlangde hij terug naar de tijd van vroeger, toen hij besliste over leven en dood van medemenssen.

Hij zou deze nacht zo goed slapen als elke nacht, met een zuiver geweten. Zijn oogleden werden al zwaar toen hij tot zijn verbazing de deur weer hoorde opengaan. Hij keek de schemerige kamer in. Haar silhouet stak af tegen de duisternis.

‘Barbara?’

2

Ze deed de deur achter zich op slot en liep naar voren. Toen ze dichterbij het bed kwam en de lamp op het nachtkastje aandeed, zag hij dat ze alleen een katoenen nachthemd droeg dat haar dijen amper bedekte en laag om haar borst hing. Haar gebruinde huid was op verschillende plaatsen te zien, behalve bij de zoom van haar hemd. Daar zag hij de bleke huid van haar blote heup. Ze had haar haar losgemaakt en het golfde nu om haar schouders. Ze was ook op blote voeten.

Ze ging op het bed liggen.

‘Barbara?’ zei hij, en zijn hart sloeg sneller. ‘Wat doe je hier?’

‘Ik weet dat je me wilt,’ zei ze in het Duits. ‘Ik zie het in je ogen.’

Hij maakte een zacht geluidje toen ze zijn hand vastpakte en hem binnen de plooiën van haar nachthemd trok, bij haar borsten. ‘Maar ik ben een oude man. Ik kan je niet bevredigen. Ik... ik kan het niet.’

‘Ik zal je helpen. We doen het heel langzaam.’

‘Maar de bewaker? Hij staat voor de deur. Ik wil niet dat hij...’

Ze streek zachtjes over zijn hoofd. ‘Ik heb tegen hem gezegd dat je jarig bent en dat ik je cadeau ben.’ Ze glimlachte. ‘Ik heb gezegd dat hij ons minstens twee uur de tijd moet geven.’

‘Maar ik ben pas volgende maand jarig.’

‘Ik kon niet wachten.’

‘Maar ik kan het niet. Ik wil je echt wel, Barbara, maar ik ben te oud. Veel te oud.’

Ze kwam dichterbij hem toe en raakte hem aan waar hij sinds heel lang niet was aangeraakt. Hij kreunde. ‘Doe me dit niet aan. Ik zeg je dat het niet werkt.’

‘Ik heb geduld.’

‘Maar waarom zou je mij willen?’

‘Je bent een erg rijke en machtige man. En ik kan zien dat je ooit erg aantrekkelijk was.’

Hij klampte zich aan die woorden vast. ‘Dat was ik. Dat was ik. Ik heb een foto.’